

katona jelentkezik, hogy a választást a sorsra kell bízni. A csapatot a Kharbinból Port-Arthurba vezető vasuti vonal védelmére rendelték.

London, aug. 27.

A *Times* jelenti Sanghaiból 26-iki kelettel: *Li-Hung-Csang* a japán külügyminisztertől táviratot kapott, a mely azt mondja, hogy tárgyalásokba bocsátkozni lehetetlen, a míg *Kinó meghatalmazottjait*, a kiket a hatalmasságok is ilyenekül elfogadnak, *ki nem nevezik*. A miniszter ezután helyesnek mondja a nankingi és és vushangi alkirályoknak *Li-Hung-Csang* társaivá történt kinevezését és végül figyelmeztet arra, hogy *Kinának sajnálatát kell kifejeznie a történetek felett s formálisan be kell vallania, hogy nincsen igaza* és önként fel kell ajánlania *teljes kártérítést*. Végül azt mondja a távirat, hogy ha követik ezeket a tanácsokat, akkor Japán kész lesz a tárgyalások során minden lehetséges módon támogatást nyújtani.

Brüsszel, aug. 27.

A *Petit Bleu* jelenti Londonból, hogy *Oroszország* ismeri a *kinai udvar menedékhelyét* s már tárgyalásokba is bocsátkozott vele. *Oroszország, Németország és Franciaország* nagyobb előnyt kapna, míg *Anglia* ugyszólván teljesen üres kézzel volna kénytelen visszavonulni. E három nagyhatalom a béke-feltételekre nézve már *egyöntetű* eljárásban állapodott meg.

Bécs, aug. 27.

A *Mária Terézia* császárné és királyné hadihajó a Pekingben megsebesültek állapotáról a következőket jelenti:

A sebesültek és *Bosthorn* az első szállítmánynyal érkeznek a *takui révbe*. — *Lesanovski* tengerész-hadapród különítménye a német különítménnyel *e hó 18-án bevonult Pekingbe*.

Gerlóczy Károly temetése.

Budapest, aug. 27.

Impozáns módon nyilatkozott meg ma a székesfőváros lakosságának a részvéte *Gerlóczy Károly* volt első alpolgármester temetése alkalmával.

A ravatal a ferenczvárosi plébánia-templomnak

szentély felőli hajójában volt fölállítva, hármasygyertyasortól körülövezetten, koszorúkkal elborítva.

A templomnak művészi freskókkal ékesített falait s magasba törő oszlopait gyász-drapériák födtek, a szentély fölött nagy fehér kereszttel.

A padsorok s a padok közei és melléke zsufolásig megtelt a főváros előkelő közönségével.

Diszruhába öltözött lovas- és gyalogosrendőrök álltak sort a templom bejárója előtt, s bent a főváros portásainak és huszárjainak remek diszöltönyű legényei őrködtek a rend föntartásán.

A szentély két oldalán délszaki növények alkottak dus lombsátort.

Márkus József főpolgármesteren és *Rózsavölgyi Gyula* helyettes polgármesteren kívül ott voltak a Budapesten időző összes tanácsosok, tisztviselők s fővárosi bizottsági tagok.

Nagyon jó hatást tett, hogy a Budapesten állandóan állomásozó *Mária Terézia-ezred* tisztikara, a mely a megboldogulttal hosszú időn át oly egyetértő, egymást kölcsönösen tisztelő viszonyban állt, küldöttségileg képviseltette magát. Az ezredből több törzs- és főtiszt jelent meg a temetésen, a kik a *ravatalra pompás koszorút helyeztek az ezred nevében*.

Darányi Ignác földmivelésügyi miniszter *Tormay Béla* miniszteri tanácsossal képviseltette magát.

Az egyesületek sorában ott voltak: a Mayer fiúárva-ház, a Cselka betegsegélyző-egyesület, a szürke nénék küldöttsége, az Országos Magyar Iskola-Egyesület, a Budapesti Önkéntes Mentő-Egyesület, az Országos Zenede, a székesfővárosi önkéntes és hivatásos tűzoltóság, a Népszínház részéről: *Porzolt Kálmán* igazgató (a megboldogult a népszínházi bizottság elnöke volt.) Ott voltak a Budapesten levő összes kerületi előljárók, iskolaigazgatók s tanárok és tanítók.

Kurz Vilmos, IX. kerületi plébános végezte az egyházi szertartást, a melynek fényét az összes budapesti plébánosok és káplánok segédkezése emelte. Az agg *Kurz Vilmos* plébános, a ki oly benső baráti viszonyban volt *Gerlóczyval*, mély meghatottsággal czelebrált s misemondó éneklő szavát olykor csaknem elfojtotta az előtörő érzelem.

A midőn a mise véget ért, a koporsót kivitték a főváros huszárjai a templom elé s ott *Márkus József* főpolgármester a következő beszédet mondotta: Isten házából jövünk, ahol imánk egyesült az egyház szolgájának buzgó könyörgésével: adjon az

ég Ura halhatatlan lelkednek üdvösséget, mulandó, porlandó testednek békét és nyugalmat!

Hosszu, nehéz munka után, amelyet a város közjaváért végeztél, elkísérünk most téged az örök nyugalom honába; elkísérünk, hogy visszaadjunk a földnek, amelyből vétettél.

E városnak szülöttje, e városnak munkása voltál. 43 évet töltöttél a közpályán s ebből 36 évnek fárasztó munkáját szenteléd szülővárosod: Budapestnek a javára.

Az a korszak, a melylyel működésed összeforrt, Budapest életében a legnehezebb föladataknak végtelen lánczolata, az újjáalakulásnak nagy korszaka volt.

A nemzet politikai életének átalakulása megkövetelte az ország központjának gyors újjáteremtését. S a mit a századok mulasztottak, lázas sietséggel pótolta rövid három évtized munkája.

S ebből a nehéz munkából te bőszségezen kivetted részedet. Mindenkor az első sorában küzdöttél, hévvel, kitartással; támogatva a gyengéket, bátoritva és lelkesítve a csüggedőket, bátoritva és lelkesítve nemcsak szavaid tüzevel, hanem tetteid példájával is. Köz- és társadalmi életünknek alig volt mozgalma, a melyben — legtöbbször mint annak lelke és vezére — részt ne vettél volna.

Czéled teljes harmóniában nemcsak Budapest közönségének, hanem az egész nemzetnek vágyáról az volt, hogy nagynak, szépnek, virágzóknak, hatalmasnak és magyarnak lásd Budapestet s e cél elérésén nemcsak szigorú kötelességérzettel, hanem egyuttal szivednek egész lelkesedésével munkálkodtál.

Veled utolsója száll sirba a vezéreknek, a kiket a a polgárság bizalma az összesített polgárság élére állított, hogy jogait, kiváltságait megőrizték, hogy érdekeit védjék és gondozzák.

Nagy részed volt a munkában, nagy részed volt a küzdésben, de nagy a te részed a sikerben és a dicsőségben is.

A te neved is itt fog ragyogni a város történetének fényes lapjain, melyekre alkotásaiddal magad vésted azt be letörülhetetlenül.

Ne félj, sirodát nem fogja elföldni a feledés moha! Virrasztani fog fölötte elismerésünk, szeretetünk és becsülésünk, a melylyel környeztünk míg éltél és munkálkodtál; virrasztani fog fölötte hálánk és kegyeletünk, a melylyel néma koporsódat körülálljuk; virrasztani fog fölötte a kötelesség érzete, a melyet ránk hagyta örökül: hogy azzal a lelkesedéssel, azzal a kitartással, azzal az önfeláldozással folytassuk Budapest újjáteremtésének nagy művét, a melylyel te annak alapjait lerakni segítettél.

Drága halottunk, Isten veled! Isten veled!

A költői lendületű gyászbeszéd mély hatást tett a közönségre.

A koporsót ekkor föltették a hatos fogatu gyászkocsira s a menet megindult a kerepesi-uti temető felé.

Elöl a hatalmas termetű fővárosi portás haladt, a fővárosnak gyászbavont zászlaját emelve. Aztán következtek a koszorut vivő kocsik.

A gyászmenetet, a család kocsijain kívül, beláthatatlan hosszú kocsisor és gyalogosan haladó közönség alkotta. A résztvevő közönség, a tikkasztó forróság ellenére is, mindvégig hűségesen kitartott.

A temetőben, az újból való beszentelés megtörténte után, Rózsavölgyi Gyula helyettes polgármester mondott beszédet.

A beszédben kiemelte, hogy: Mi, a mai tisztviselői kar, a kik nagyobbrészt a te bölcs vezetésed alatt nevelkedtünk, a kik tanúi és bámulói voltunk nagy tehetségednek; kiváló szellemi erődnök és lázas tevékenységednek; mi a kik ismertük meleg érdeklődésedet és szívós ragaszkodásodat minden oly eszme és ténykedés iránt, a mely a székesfőváros felvirágoztatásával, nagygyá és széppé tételével állott kapcsolatban; mi, a kik minden fontosabb mozzanat élén a te önfeláldozó működésedet láttuk — el se tudjuk képzelni a főváros közigazgatását nélküled, a ki abban, a jól megérdemelt nyugalombavonulás után is, tevékeny részt vettél. Most érezzük csak igazán a súlyos veszteséget, a mely az utókort mély hálára kötelező, közhasznu, áldásos működésednek hirtelen történt megszűntével bennünket ért.

Beszédét így fejezte be: Neved és érdemed aranybetűkkel lesznek megörökítve a székesfőváros történetében, mi pedig, volt tisztviselő társaid, a szeretet és hála legbensőbb érzetével zárjuk kedves emlékedet szívünkbe, hogy azt ott, mint drága kincset, a míg élünk, mindig hiven megőrizzük.

Isten veled, drága halott!

A közönséget mélyen megható eme beszéd után a gyászszerartás véget ért.